

TẬP 3

HỒI 27

Kiên Trì

Hay quá!

Tiếng vỗ tay như sấm động, dưới đài quẻ 'Càn', hoàn toàn là một thế giới khác. Tất cả mọi người đều hô vang, đắm đuối vì hai bóng hồng diễm lệ trên sàn đấu.

Ráng tà vạn trượng từ Hổ Phách Chu Lăng, ánh xanh mênh mông từ Thiên Gia thần kiếm, làm nơi nhân gian đây nhuộm màu tiên cảnh, lòng lầy lịm. Nhưng lòng lầy hơn, chính là hai thiếu nữ trẻ tuổi đang bay qua bay lại. Trận đấu bắt đầu từ sáng, đến nay đã quá một canh giờ, hai bên vẫn bất phân thắng phụ. Nhất là Điền Linh Nhi đệ tử Đại Trúc Phong, trước thần kiếm Thiên Gia, vẫn công vẫn thủ được lâu như vậy mà chưa hề có dấu hiệu thua sút, thì càng làm người ta phải kinh ngạc.

Đến dự khán, ngoài các cao nhân tiền bối của hai chi phái như Điền Bất Dịch, Tô Như và Thủy Nguyệt đại sư, còn có cả chưong môn Đạo Huyền chân nhân. Ông ta ngồi trên ghế xem trận đấu sôi nổi, khỏe miệng lộ nét cười, đầu gật gù, vẻ mặt rất phấn chấn.

Đối với Điền Bất Dịch và Tô Như, người đang thi đấu không chỉ là đệ tử, mà còn là con gái, nên họ càng thêm căng thẳng, nhưng thấy Điền Linh Nhi đạo pháp linh động, không mấy may rơi vào thế hạ phong, trong lòng cũng thư thái một chút. Điền Bất Dịch liếc thê tử ngồi bên cạnh, thấy bà ta có vẻ hồi hộp quá, thì khe khẽ bảo: "Thoải mái đi, Linh Nhi không sao đâu."

Tô Như ngoảnh sang nhìn trượng phu, hơi mỉm cười, rồi lại ngược về phía lôi đài. Điền Bất Dịch lắc đầu, đột nhiên nhận ra đám đệ tử vây quanh sau lưng, rồi cả đệ tử các chi khác đứng ở xa hơn, bỗng dưng xôn xao hẳn lên.

Lão quái đầu nhìn, và rồi, mặc dù tu vi cao thâm, lão cũng ngây sững cả người.

Đám đông tự động giãn tách, dành ra một lối đi hẹp, Trương Tiểu Phàm theo đó chậm chậm bước vào, y phục toàn thân cháy sém, có chỗ còn ngùn khói mờ, trên mặt, trên tay, trên mình, khắp nơi là những mảng bóng đen, mùi khét phả lên nồng nặc. Mọi

người nhận thấy hấn di chuyển rất khó khăn, dường như mỗi bước đều phải vận dụng hết sức lực, nhưng không hiểu tại sao hấn cứ gắng lê mãi, lê mãi lên phía trước.

Điền Bất Dịch nhìn đệ tử nhỏ nhất của mình chân thì chậm chậm đi lại, miệng thì im lìm không hé một tiếng, thân hình béo lùn của lão bật lên khỏi ghế. Tô Như cảm thấy có chuyện, kinh ngạc liếc sang trượng phu, phát hiện vấn đề không phải là từ đó, bèn dõi theo ánh mắt lão, nét mặt tức thời trắng bệch, rồi cũng đứng lên.

Nhiều người ngoảnh lại trông.

Trương Tiểu Phàm đi đến trước mặt sư phụ. Điền Bất Dịch nhìn gã đệ tử ngày thường lão vẫn khinh thị, nhận ra vẻ quật cường lạ lùng của hấn, lòng bỗng nổi cơn phẫn nộ không thể nào kiềm chế, dù lão đã cố gắng nén lại, nhưng ai nấy vẫn nghe thấy vẳng lên giọng nói giận dữ: "Lão thất, là kẻ nào đã thương con đến mức này, chẳng lẽ y thấy thẳng vẫn còn chưa đủ sao?"

Tô Như giật mình. Thấy trượng phu bỗng dừng động đến tâm can chỉ vì gã tiểu đệ tử mà hàng ngày lão vẫn xem nhẹ, bà ta lo lắng, khẽ kéo Điền Bất Dịch, rồi ánh mắt chuyển sang thân thể Trương Tiểu Phàm.

Chúng đệ tử Đại Trúc Phong ở hai bên, vì đang quá kinh hãi, đều đứng đực ra tại chỗ, quên bẵng cả việc chạy lại đỡ tiểu sư đệ.

Trên kia, Lục Tuyết Kỳ và Điền Linh Nhi vẫn đang giao đấu kịch liệt, pháp bảo bay lượn trong không, tiên khí tràn ngập.

Trương Tiểu Phàm nhìn đăm đăm lên võ đài, sau đó nhìn lại sư phụ đang đứng đối diện, thấy khuôn mặt béo tròn của lão tuy đầy vẻ phẫn nộ, nhưng phần nào phẳng phất nét thương xót quan tâm.

Hấn thu chút sức cùng lực tận, lắc lắc đầu, thều thào nói: "Không đâu sư phụ, con thắng mà!"

Nói xong, hấn thấy đầu choáng mắt hoa, trời đất bỗng dựng sầm tối, hấn ngã nhào ra đất, ngất xỉu đi.

Trương Tiểu Phàm lặn ra đất, bất tỉnh nhân sự, nhưng lời hấn nói trước khi ngất đi, thực đã làm cho cả Đại Trúc Phong, từ Điền Bất Dịch đến bọn đệ tử đều sững sờ, một lúc sau, họ mới định thần lại được, đến vực Trương Tiểu Phàm dậy.

Điền Bất Dịch xem xét kỹ càng, phát hiện thấy trên mình tiểu đồ đệ vết thương chi chít, hình như bị lửa thiêu rất rát, nhưng lục phủ ngũ tạng không mấy may hể hấn, hôn mê có lẽ chỉ do dùng sức quá độ, chẳng biết ở trận đấu vừa rồi đã xảy ra chuyện gì. Lão trầm ngâm một lát, liếc thấy càng lúc càng có nhiều người nhìn lại phía này, lão

không muốn ở lâu dưới những con mắt soi mói, bèn ôm lấy Trương Tiểu Phàm, khế bảo Tô Như: "Ta đưa lão thất về, muội ở lại xem Linh Nhi."

Tô Như cau rúm mày, nhưng vẫn gật đầu, thấy Trương Tiểu Phàm hai mắt nhắm nghiền, mặt bà không giấu được vẻ lo lắng. Người của Đại Trúc Phong ở bên cạnh cũng vây cả lại, Đỗ Tất Thư bảo: "Sư phụ, con theo người đi."

Điền Bất Dịch lắc đầu: "Khỏi!"

Lúc ấy, Đạo Huyền chân nhân cũng chú ý thấy, bèn hỏi: "Điền sư đệ, là môn hạ đệ tử của đệ hã, y làm sao vậy?"

Điền Bất Dịch lãnh đạm trả lời: "Y học nghệ chưa tinh, bị thương nhẹ, đệ đưa y đi chữa trị, xin phép vắng mặt!"

Đạo Huyền chân nhân gật gật đầu, xoay mình về xem tiếp trận đấu sôi nổi trên lôi đài. Điền Bất Dịch ôm Trương Tiểu Phàm đi khỏi đám đông, chuyện theo đó cũng nhanh chóng bị dẹp xuống, mọi người lại náo nức với hai thiếu nữ đang tỷ thí, chỉ có số ít đệ tử trẻ tuổi đứng ở vòng ngoài vô tình phát giác, người của Phong Hồi Phong đều xanh mặt, túm năm tụm ba đi về phía xa.

Nếu Trương Tiểu Phàm ở đây, hẳn nhất định sẽ nhận ra, phía đó là nơi Tăng Thư Thư đang thi đấu.

oOo

Dưới chín tầng địa ngục, diêm la điện phủ, chỗ nào cũng rùng rùng lửa thiêu, người bị quay nướng la hét khóc than, máu tanh xộc vào mũi, ngửi phải muốn phát ói, Trương Tiểu Phàm cảm thấy trời xoay đất chuyển, nhưng trong khoảnh khắc, hắn thốt nhiên quay trở về nhiều năm trước, nơi sơn thôn nhỏ bé bình yên, gió mát hây hây, trong lành nhẹ nhõm.

Bỗng, một tiếng sấm kinh khiếp rền vang thấu trời, mây đen vần vù, như sóng dữ cuộn cuộn mông mênh, chỉ trong nháy mắt, dân thôn hiền hòa thân thiện biến thành thây chết chất cao như núi, làng xóm nhỏ bé bình yên biến thành địa ngục trần gian!

"Không!"

Hắn hết sức gào thét, cơ bắp co rút, nỗi đau đớn xuyên thấu tim từ ngực lan lên, làm khí lạnh chạy ngược, toàn thân run rẩy rồi bỗng tĩnh.

"A, tỉnh rồi, Tiểu Phàm tỉnh rồi!" một thanh âm quen thuộc như đã khắc vào đáy tim vang lên, vừa lo lắng vừa vui mừng. Trương Tiểu Phàm mở mắt, nhìn thấy ngay Điền Linh Nhi.

Hắn tưởng như trở lại ngày xưa, nàng khoác bộ y phục màu đỏ, Hồ Phách Chu Lăng vẫn quần nơi eo lưng, mái tóc đen mềm xõa xuống cần cổ trắng muốt, làm nổi bật khuôn mặt xanh tái, cặp mắt sáng bừng, trong trẻo, Trương Tiểu Phàm thậm chí soi được cả bóng mình trong đó.

Sư tử! Tim hắn kêu lên.

Trương Tiểu Phàm nhìn nàng, mắt không nháy chớp, nếu giờ khắc này là mãi mãi, thì tốt biết bao!

Trong phòng, người của Đại Trúc Phong quay cả lại, Điền Bất Dịch tiến lên bắt mạch cho hắn, gật đầu bảo: "Ổn rồi, không việc gì nữa!"

Mọi người thở phào, ai nấy mỉm cười yên tâm.

Trương Tiểu Phàm ngó xung quanh, thấy cả nhà đều ở đây, mình thì nằm trên giường, các sư huynh đứng dưới đất, Điền Bất Dịch và Tô Như ngồi trên ghế phía đầu giường.

"Sao, sao thế?"

Điền Linh Nhi mỉm cười: "Đệ đừng có mà quên nhanh thế chứ, ban ngày đệ tử thí với Bành Xương bên Phong Hồi Phong, trở về là xỉu đi, làm mọi người sợ hãi, cũng may là không việc gì."

Trương Tiểu Phàm động dậy thân mình, quả nhiên ngoài cảm giác mệt mỏi ra, chỉ thấy hơi đau nơi ngực, những chỗ khác đều bình thường, bất giác kinh ngạc hỏi: "Sao lại thế này, trên người đệ rõ ràng..."

Điền Bất Dịch ngắt lời: "Những chỗ bỏng cháy đó chẳng qua là thương ngoài da, thoa linh dược mật chế của Thanh Vân Môn chúng ta là ổn cả, người con bây giờ chỉ có nơi ngực bị đánh hơi mạnh, nhưng phần xương không trẹo lệch, nghỉ ngơi vài hôm sẽ bình phục!"

Tô Như ngồi bên mỉm cười bảo: "Tiểu Phàm, còn không mau tạ ơn sư phụ, lần này nếu không có sư phụ tay cứu chữa, thì riêng vết thương ngoài da của con cũng phải điều dưỡng mất nửa năm!"

Trương Tiểu Phàm giật thót, lòng kinh ngạc, niềm cảm kích tràn ngập khuôn mặt, hắn khe khẽ nói: "Đệ tử vô năng, làm sư phụ phải nhọc công rồi!"

Điền Bất Dịch hừ một tiếng, mặt bỗng lạnh đi: "Con mà vô năng, người có khả năng nhất Đại Trúc Phong bây giờ chính là con đó!"

Trương Tiểu Phàm phát hoảng, không biết Điền Bất Dịch nói vậy là ý gì, chỉ dám đáp: "Sư phụ, con, không, như sư tỷ, à, còn đại sư huynh, các sư huynh đều vượt xa con, con đâu dám..." Hắn nói càng lúc càng nhỏ rí, trông thấy đám sư huynh và Điền Linh Nhi ở trước mặt đều lộ vẻ rất kỳ cục, nhất là đại sư huynh đang đứng hàng đầu, sắc diện vô cùng nhợt nhạt, chẳng còn đâu sinh khí dồi dào thường nhật, ngược lại trông như lão đảo sắp ngã.

Tô Như thở dài bảo: "Đại Tín, đem ghế lại cho đại sư huynh con ngồi!"

Lữ Đại Tín vội vàng vâng lời, lấy từ bên cạnh một cái ghế đặt xuống cạnh Tống Đại Nhân, Tống Đại Nhân định từ chối, nhưng thân hình liêu xiêu, cuối cùng đành ngồi xuống, thở hồng hộc.

Trương Tiểu Phàm trở mặt hỏi: "Đại sư huynh, huynh làm sao thế?"

Tống Đại Nhân nhăn nhó, nhưng không trả lời. Lão tứ Hà Đại Trí ở một bên nói: "Tiểu sư đệ, Thất Mạch Hội Võ giờ bước vào vòng thứ tư, Đại Trúc Phong chúng ta chỉ còn mình đệ tiếp tục." Tới đây, y bất giác liếc nhìn xung quanh.

Trương Tiểu Phàm sững sờ, rồi như nhớ ra điều gì, ngoảnh đầu nhìn Điền Linh Nhi ngồi phía đầu giường: "Sư tỷ, thế tỷ thì..."

Điền Linh Nhi thần sắc u ám, hạ giọng đáp: "Ta cũng thua rồi!"

Trương Tiểu Phàm nhìn dáng điệu thất vọng của cô ta, lòng chợt nhói đau, nhưng giờ này phút này, không thể nghĩ ngợi lung tung vớ vẩn.

Điền Bất Dịch nhìn Trương Tiểu Phàm một lượt, sầm mặt gọi: "Lão thất!"

Trương Tiểu Phàm giật thót, nghe giọng Điền Bất Dịch như chứa nộ ý, lại thấy sắc diện sư phụ cực kỳ khó coi, bất giác khiếp hãi, đáp: "Dạ, sư phụ, có gì..."

Không đợi hắn nói hết, Điền Bất Dịch trợn mắt, cắt ngang: "Một thân đạo pháp tu hành của con, là từ đâu ra vậy?"

Trong đầu Trương Tiểu Phàm nổ một cái 'rầm', hắn cứng miệng, nhất thời không biết nói thế nào. Hắn từ từ nhìn từng người trong phòng, chỉ thấy các sư huynh ngày thường quen thân hòa thuận giờ đây đều có vẻ trầm mặc, ánh mắt lộ đầy vẻ nghi hoặc.

Nói ra cũng khó trách, một tiểu sư đệ ngày thường hết sức ngu xuẩn bỗng chốc nổi bật, nhất thời ai nấy đều thấy không thể chấp nhận được.

Trước luồng mắt rừng rực thúc ép của Điền Bất Dịch, Trương Tiểu Phàm thấy trán lã chã mồ hôi, có một lúc, hấn suýt vọt miệng bảo sư phụ rằng đã lén lút tu luyện một dạng công pháp của phái khác, song, khi lời ra đến môi thì hấn kìm lại được.

Hấn đầu còn là một thiếu niên vô tri không hiểu thế sự như năm năm về trước, ngày thường nghe sư huynh đồng môn nói chuyện, hấn đã biết đến đại danh鼎鼎 của Thiên Âm Tự, cũng đã biết thân phận thật sự của lão hòa thượng khô gầy, tên gọi Phổ Trí trong cái đêm đó. Mấy năm nay, tuy hấn một mình tu hành công pháp 'Đại Phạm Bát Nhã', nhưng sâu trong lòng, niềm cảm kích với Phổ Trí chưa hề mờ phai.

"Con, không, đệ tử ngu độn, mấy năm nay tu chân tiến triển rất chậm," Trương Tiểu Phàm cúi đầu, không dám nhìn ánh mắt Điền Bất Dịch, vừa cân nhắc vừa nấn ná nói: "Vài hôm trước, đệ tử đột nhiên phát hiện ra là có thể khu động được một số vật, nhưng nhất thời chưa thể tin tưởng, vì vậy, vì vậy không dám bảm cáo sư phụ sư nương, chẳng ngờ..."

Điền Bất Dịch cười lạnh: "Chẳng ngờ lần này bỗng chốc nổi danh, đại xuất phong đầu!"

Trương Tiểu Phàm vội vàng: "Không, không phải đâu, sư phụ..."

Điền Bất Dịch đời nào dễ bị đánh lừa cho qua, lại lạnh lùng tiếp: "Người nói người có thể khu động pháp bảo, nhưng ít nhất cũng phải tu hành tới tầng thứ tư Ngọc Thanh Cảnh, ta đã hỏi Đại Nhân, y chỉ truyền cho người pháp quyết của tầng thứ hai, thế người có thể bảo cho cái lão sư phụ cô lậu quả văn này biết, rốt cục người làm sao mà vòng qua tầng thứ ba để tu luyện đến cảnh giới tầng thứ tư được chẳng?" Lão nói đến phần cuối, giọng điệu đã lạnh như băng đá, lại chứa mấy phần ác sát, mọi người nghe thấy đều biến sắc mặt.

Trương Tiểu Phàm im lặng. Trong phòng một bầu tịch mịch.

oOo

Rất lâu, sắc mặt Điền Bất Dịch càng lúc càng khó coi, mọi người càng lúc càng khiếp đảm, Trương Tiểu Phàm bỗng lặng lẽ bò dậy, trông dáng vẻ vẫn hết sức mệt nhọc, nhưng hấn gắng gượng tụt khỏi giường. Sau đó, trước mặt mọi người, trước cặp mắt long lanh chăm chú của Điền Linh Nhi, hấn quỳ xuống chân Điền Bất Dịch.

Điền Bất Dịch chẳng hề động sắc mặt, lạnh lẽo hỏi: "Sao nào?"

Trương Tiểu Phàm gục đầu, nhìn lom lom vào khoảng nền sát ngay bên dưới, không dám liếc đi đâu, khẽ khàng thưa: "Sư phụ, xin người trách phạt con đi!"

Mọi người rùng mình biến sắc, Điền Bất Dịch càng thêm tức giận, Tô Như cau mày bảo: "Tiểu Phàm, nếu con có chuyện gì khó khăn, hãy nói thẳng ra với sư phụ, hà tất phải thế?"

Trương Tiểu Phàm quỳ dưới đất, không hề nhúc nhích.

Điền Bất Dịch cười lạnh hai tiếng, tức quá mà phải cười: "Tốt tốt tốt! Người cứng cổ lắm, ta thu nạp được một đệ tử tốt thật!"

Trương Tiểu Phàm run rẩy lồm cồm trên mặt đất, không biết tâm trạng và sắc diện hấn ra sao, trong phòng hình như có người thở gấp. Trương Tiểu Phàm hạ giọng nói: "Tất cả là do đệ tử sai, xin sư phụ trách phạt!"

Điền Bất Dịch đột ngột đứng dậy, rắc rắc một tiếng, cái ghế lão vừa ngồi gãy sụm thành mấy mảnh, ai nấy tái mặt, chỉ thấy lão giận dữ bảo Trương Tiểu Phàm: "Đều là do người sai, hà hà, người có biết lén thầy học nghệ là điều đại kỵ của Thanh Vân Môn chúng ta không, nhẹ thì quay mặt vào tường mấy chục năm, nặng thì bị phế hết đạo pháp tu hành rồi trục xuất khỏi môn, người rõ chứ?"

Trương Tiểu Phàm ngẩng phắt đầu, nhìn Điền Bất Dịch, thấy mặt sư phụ bùng bùng nộ khí, nhưng tuyệt không có vẻ gì là nói quá cả, lòng bất giác trĩu xuống.

"Sao lại như vậy kìa?" Hấn khổ sở lắm bầm, ban đầu Điền Linh Nhi lén truyền cho hấn pháp quyết, chẳng hề nhắc đến điều này.

Nhưng hấn không ngoái đầu nhìn nàng.

Trong phòng lặng lẽ như chết, chẳng ai mở miệng nói một câu.

Chỉ dập dờn tiếng thở lo lắng hoặc trầm hoặc bổng.

Trong lòng một người, giữa bầu không khí tịch mịch này, lặng lẽ, lạnh lẽo, điên cuồng nhưng tĩnh táo nhìn lại bản thân, Trương Tiểu Phàm nhắm mắt, gục đầu xuống, như một kẻ tuyệt vọng đặt bước chân sau cuối:

"Đệ tử hư đốn, xin sư phụ trách phạt!"

"Bình!" Một luồng đại lực bài sơn đảo hải ập tới, cả người Trương Tiểu Phàm bật tung ra phía sau, đập mạnh vào tường, làm bụi đất bay mù, rồi rớt xuống nền, ộc ra một bùm máu lớn.

Mọi người biến sắc, đầu tiên là Tống Đại Nhân lấy bà bấy bấy, theo sau là những đệ tử khác, cùng quỳ xuống trước mặt Điền Bất Dịch kêu van: "Sư phụ, xin tha cho tiểu sư đệ!"

Tống Đại Nhân nói: "Sư phụ, con, khục khục, con, là con dạy dỗ không ra gì, mới để tiểu sư đệ làm sai, lỗi tại con, xin người bỏ qua cho tiểu sư đệ!"

Giữa những lời kêu cầu ai oán của mọi người, Điền Linh Nhi vẫn đứng nguyên chỗ cũ không nhúc nhích, chờ dẫn nhìn Trương Tiểu Phàm máu thấm ướt áo đang giã giữa đau đớn trong góc tường, mặt cô ta tái nhợt, không còn chút huyết sắc.

Điền Bất Dịch ngó đám đệ tử quỳ dưới chân, lại trừng mắt ngó Trương Tiểu Phàm trong góc tường, mặt mày vẫn giận dữ không nguôi, rồi hừ một tiếng, phất tay áo đi ra. Tô Như liếc nhìn mọi người, lắc đầu thở dài, nói với bọn Tống Đại Nhân: "Các con đều đứng dậy đi." Đoạn ngoảnh trông Trương Tiểu Phàm ở đằng kia, bảo Tống Đại Nhân lúc đó đang được Hà Đại Trí dìu bên cạnh: "Các con chăm sóc Tiểu Phàm, ta phải đi xem sư phụ thế nào."

Bọn Tống Đại Nhân vội vàng đáp: "Vâng, sư nương."

Tô Như lại thở dài một tiếng, rồi bước ra ngoài.

Trong phòng, ai nấy nhìn nhau, rất lâu sau, Điền Linh Nhi chậm chậm bước qua, xoay lưng lại phía mọi người, đỡ Trương Tiểu Phàm dậy, Trương Tiểu Phàm khóe miệng ứa máu tươi, nằm trong vòng tay của nàng, lại mỉm cười.

Chớp mắt, một hạt lệ châu trong vắt, lặng lẽ rơi xuống khuôn mặt tái mét của hắn.

oOo

Lúc ấy đêm đã về khuya, trên Vân Hải, mây trắng vẫn bồng bênh bàng lảng, cảnh đẹp như ở cõi tiên.

Điền Bất Dịch đứng trên quảng trường, ngửa mặt nhìn trời.

Chỉ thấy trời đêm ngàn sao nhấp nháy, trăng lạnh như sương.

Sau lưng chợt có tiếng bước chân quen thuộc vọng lại, Tô Như đi đến bên cạnh lão, ngẩng nhìn tinh không, điềm đạm cười hỏi: "Tâm trạng khá hơn chút nào chưa?"

Điền Bất Dịch khẽ hừ, nhưng không nói gì.

Tô Như mỉm cười bảo: "Huynh lừa được Đại Nhân, Linh Nhi mấy đứa chúng nó, nhưng không giấu nổi muội. Cái phất áo đó, chắc là cố ý làm chấn động kinh mạch nơi ngực Tiểu Phàm, để trục hết ứ huyết ra khỏi cơ thể, phải không nào?"

Điền Bất Dịch ngẩng trời, không hé răng.

Tô Như lắc đầu: "Đã mấy trăm tuổi rồi, mà vẫn cứ mãi sĩ diện như vậy!"

Điền Bất Dịch ngoái cổ trừng trừng nhìn lại: "Muội chẳng phải là không trông thấy, gã xú tiểu tử đó cứ 'Sư phụ, xin trách phạt đệ tử!'" Lão bắt chước miệng lưỡi Trương Tiểu Phàm học lại một lượt, rồi giận dữ bảo: "Rõ là y sai rồi, lại làm ra bộ đáng thương tủi thân, cứ như cái lão sư phụ ta đây ức hiếp y, bức bách y không bằng? Đúng là, lý lẽ ở đâu thế!"

Tô Như ngoái trông về phía khu nhà ở, bảo: "Muội không tin là huynh không nhìn ra?"

Điền Bất Dịch hỏi: "Gì?"

Tô Như điềm đạm nói: "Dáng vẻ Linh Nhi rất kỳ lạ, huynh không thấy ư?"

Điền Bất Dịch hừ một tiếng.

Tô Như cười: "Huynh cũng nhận ra rồi. Tiểu Phàm năm năm nay ở lỳ trong Đại Trúc Phong không hề ra ngoài, khả năng là chỉ có môn hạ đệ tử của chúng ta lên truyền cho y. Linh Nhi xưa nay rất tốt với Tiểu Phàm, ngày thường y được cha mẹ yêu chiều, nó dám đem pháp quyết tầng thứ ba truyền cho Tiểu Phàm lắm. Mà trong lòng nó nếu không có mưu mô, cứ nhìn cái thói hàng ngày có việc gì cũng giơ đầu ra chịu thay cho Tiểu Phàm, sao hôm nay lại không nói lời nào? Chẳng phải nó thì còn là ai?"

Điền Bất Dịch dường như sớm đã nghĩ đến những điều đó, mặt không lộ vẻ kinh ngạc, nhưng vẫn có nét giận, rồi không chịu được lại tiếp: "Cứ cho là Linh Nhi sai, nhưng muội nhìn cái gã tiểu tử ấy đứng trước mặt bao nhiêu đồ đệ, vẫn cứng đầu cự lại ta, thật đáng chết!"

Tô Như phì cười, khe khẽ vỗ lên vai trượng phu, trách: "Huynh chẳng phải cũng có cái tính chết không chịu nhận sai ấy ư, còn đi cáu thẳng nhỏ. Hơn nữa, Tiểu Phàm làm những điều này đều là vì Linh Nhi, tấm lòng ấy hiếm có lắm!"

Điền Bất Dịch đảo mắt, nhưng không nói gì.

Tô Như liếc nhìn lão bảo: "Thế huynh định sau này trở về sẽ xử lý như thế nào? Lên thầy học nghệ, tội danh vừa lớn vừa nhỏ, hay là chúng ta nể mặt Linh Nhi, đừng quá mạnh tay, ngày mai để Tiểu Phàm về Đại Trúc Phong, ở hậu sơn quay mặt vào tường độ năm ba chục năm là được rồi."

Điền Bất Dịch hơi sững lại, hừ một tiếng bảo: "Khó khăn lắm môn hạ đệ tử của ta mới xuất hiện một, một, một... tài năng kỳ lạ, để ý quay mặt vào tường chẳng phải là làm cho bọn Thương Tùng, Thương Chính Lương thoải mái lắm sao, không phải nói nhiều, ngày mai bất luận sống chết, cứ để ý tiếp tục tham gia thi đấu."

Tô Như mỉm cười quyến rũ, phong tư rung động lòng người, đi lên dắt tay trưởng phu, bảo: "Muội biết huynh là người miệng thì cứng tim thì mềm mà."

Khuôn mặt béo tròn của Điền Bất Dịch thoáng đỏ lên, nhưng lập tức trở lại như thường, ngó nhìn bốn xung quanh: "Vợ chồng già cả rồi, muội không sợ người ta cười cho à!"

Tô Như liếc xéo lão, mắt lấp lánh: "Sao, huynh giờ làm thủ tọa thì lại sợ à? Ba trăm năm trước, cũng trong kỳ Thất Mạch Hội Võ, trên Thông Thiên Phong này, huynh đêm khuya lén chạy đến chỗ muội gọi muội ra đây, lúc ấy sư phụ Chân Vu Đại Sư và sư tỷ Thủy Nguyệt đều ở ngay bên, mà có thấy huynh sợ đâu!"

Điền Bất Dịch hà một tiếng, cười: "Sư phụ Chân Vu lúc ấy hơn sáu trăm tuổi, sớm đã hồ đồ, ta mới không sợ; còn mục sư tỷ hung thần ác sát của muội vốn đã làm ta rất ngứa mắt, tự mình muốn cô độc trên đời thì thôi, lại khẳng khẳng lôi kéo muội không rời, ta hận mục ấy còn chưa hết, đời nào sợ mục ta!"

Tô Như trừng mắt: "Không cho phép huynh nói xấu ân sư với sư tỷ muội! Họ đối với muội nghĩa nặng tình sâu!"

Điền Bất Dịch nhún nhún vai, không nói gì. Dưới ánh trăng sáng, thân hình béo lùn của lão rung lên, hơi có vẻ hoạt kê, dáng điệu dương dương tự đắc, như ngầm ý bảo dù họ tốt với muội đến ngàn nào đi nữa, thì muội cũng đã gả cho ta rồi.

Tô Như trông thấy, không nén được trách: "Chẳng đứng đắn gì cả!"

Điền Bất Dịch tâm trạng vui vẻ, nắm bàn tay ngọc mịn màng như lụa của vợ, chậm rãi sánh bước đi trong Vân Hải.

"Ồ phải rồi, ta lại quên mất một việc quan trọng."

"Sao?"

"Gã xú tiểu tử đó dùng thanh cời lò làm pháp bảo mà khiến gió nổi nước trào, vừa rồi mải tức giận nên quên lấy nó ra xem."

"Tiểu Phàm rốt cục vẫn là tự mình tu hành, e rằng hiểu biết về khống chế vận dụng pháp bảo không nhiều, huynh xem có nên sắp xếp lúc nào chỉ điểm cho ý một chút?"

"Hừ, để sau hãy hay. Đêm qua chuông môn sư huynh gọi mấy thủ tọa chúng ta tới, bảo là đã dùng Thông Linh Thuật nói chuyện với linh tôn, hình như linh tôn cảm thấy có một thứ hung vật sát khí nào đó động dậy, nhưng sau lại không tìm thấy đâu cả."

"Vậy thì làm thế nào?"

"Còn làm thế nào được, không tìm thấy tức là không tìm thấy, linh tôn ít nhất cũng sống được sáu ngàn năm rồi, sư phụ muội sáu trăm tuổi đã hồ đồ, linh tôn bây giờ hồ đồ một chút thì cũng không có gì là lạ!"

- o O o -